

НОВА ЗОРЯ

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Митрополії Української Греко-Католицької Церкви. Виходить кожного тижня

«Нова Зоря» —
газета
для всіх!

Передплатний індекс — 30072

Дорогі читачі нашого християнського часопису «Нова Зоря»!

Здавалося б, тільки недавно ми звертались до Вас з проханням не розлучатись з нашою газетою у 2019 році, як уже нагадуємо про початок передплати на 2020 рік. Дійсно, час летить нестримно. Промайнув уже рік, і не зважаючи на сучасні тенденції та думки щодо неактуальності друкованого слова сьогодні, ми щиро радіємо, що наша газета все-таки долає усі ці бар'єри та знаходить свого читача. Більше того, до редакції надходять листи від Вас зі словами вдячності та підтримки, а кількість передплатників за минулий рік не зменшилася, а знову доволі зросла.

Духовний оптимізм, незважаючи на щоденні негаради, — це наше незмінне кредо, з яким ми хочемо приходити у Ваші домівки і в наступному році. Окрім того, чекаємо і від Вас дописів про події, які відбуваються у ваших парафіях, роздуми щодо наболілих проблем та переживань з нашого сьогодення.

Ми з радістю повідомляємо, що вартість передплати через редакцію залишається незмінною — 19 грн. на місяць. Проте, на жаль, зросла вартість передплати «Нової Зорі» через відділення «Укрпошти» у зв'язку з факторами, які від нас не залежать. Вона становить 27 грн. за місяць.

«Нова Зоря» може стати чудовим подарунком для ваших батьків, дітей, похресників та ближніх, які не мають можливості самі цього зробити. Передплатіть її тим, кому ви хотіли б розповісти про Бога доступними словами та зблизити їх із нашою Українською Греко-Католицькою Церквою.

Молимося за Вас та дякуємо, що залишаєтесь з нами і у новому 2020 році!

Бажаємо радості і Божого благословення у Ваших домівках та миру для рідної нам Батьківщини України!

о. Іван Стефурак від імені всієї редколегії.

★ Цей тиждень в подіях

16 листопада

Міжнародний день толерантності.
День працівників радіо, телебачення та зв'язку.

17 листопада

Всесвітній день пам'яті жертв дорожніх аварій.
День студента.

17 листопада 1869 р.

У Прилбичах Яворівського повіту, Королівство Галиції і Лодомерії, народився Климентій Казимир Шептицький, Блаженний Католицької Церкви, церковний діяч і архімандрит монахів Студійського уставу, брат Слуги Божого митрополита Андрея Шептицького.

17 листопада 1947 р.

У Києві помер Йосафат Коциловський, доктор філософії і теології, професор, єпископ Перемишльської єпархії УГКЦ, виходець із Чину святого Василя Великого, блаженний Католицької Церкви.

18 листопада 1890 р.

в м. Городок (Львівська обл.) народився о. Петро Вергун — Апостольський візитатор для українців греко-католиків у Німеччині. Блаженний.

18 листопада 1973 р.

відбулося перенесення тлінних останків Митрополита Йосифа Сембратовича з Кампо Верано та поховано в крипті Собору Святої Софії в Римі.

20 листопада

Всесвітній день дитини.

20 листопада 1869 р.

у Львові народилася Йосафата (Михайлина) Гордашевська — перша монахиня, духовна провідниця і співзасновниця Згромадження Сестер Службниць Непорочної Діви Марії. Блаженна. У листопаді 1982 р. земні останки сестри Йосафати були перенесені до невеликої каплиці в Генералаті Сестер Службниць у Римі. Генералат одержав численні свідчення про особливі ласки, отримані завдяки її заступництву.

21 листопада

День Гідності та Свободи.
День Десантно-штурмових військ Збройних Сил України.
Всесвітній день телебачення.

21 листопада 1952 р.

В м. Караганда, де відбували заслання батьки за участь в УПА, народився Микола Сімкайло, єпископ УГКЦ; з 13 липня 2005 до смерті (21 травня 2013 р.) — єпископ Коломийсько-Чернівецький.

В Архікатедральному соборі вітали Митрополита Володимира з ювілеєм

9 листопада Архієпископу і Митрополиту Івано-Франківському УГКЦ Володимиру Війтишину виповнилося 60 років.

стор. 2

Храмове свято в Болехові

10 листопада, в день святої великомучениці Параскеви, парафія м. Болехів відзначала своє храмове свято. Особливістю цього річного святкування було відзначення 80-річчя місцевого храму.

стор. 2

До 30-річчя виходу УГКЦ з підпілля

Боротьба за легалізацію Церкви 3 стор.

Розповіді про священників

Його очі бачать світло 4 стор.

На допомогу катехиту

Боже милосердя — дар для людини 6 стор.

* Ювілеї

В Архікатедральному соборі вітали Митрополита Володимира з ювілеєм

9 листопада Архієпископу і Митрополиту Івано-Франківському УГКЦ Володимиру Війтшину виповнилося 60 років. З цієї нагоди в Архікатедральному соборі Воскресіння Христового відбулося урочисте богослужіння.

Привітати та помолитися за Митрополита Володимира в головній святині обласного центру зібралися чимало вірних, духовенства та представників влади. В спільній молитві взяли також участь 12 єпископів з різних архієпархій, єпархій та екзархатів нашої Церкви, зокрема: Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор Возняк, Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-

Зборівський Василь Семенюк, Єпарх Коломийський Василь Івасюк, Єпарх Сокальсько-Жовківський Михайл Колтун, Єпарх Бучацький Дмитро Григорак, Єпарх Стрийський Тарас Сеньків, Єпарх Чернівецький Йосафат Мощич, Екзарх Донецький Степан Меньок, Екзарх Луцький Йосафат Говера, Ек-

зарх Харківський Василь Тучапець, Єпископ-помічник Стрийської єпархії Богдан Манишин та Єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії Григорій Комар.

Божественну Літургію очолив сам ювіляр. Її своїм співом прикрасили одразу два хори: семінарийний хор «Благовіст» та камерний хор «Кредо» Архікатедрального і Митрополічного собору Воскресіння Христового.

В часі богослужіння до вірних з проповіддю звернувся Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор Возняк.

«Життя кожної людини — складне, але життя священника чи єпископа — складніше, бо ж, як сказав Господь: «Кому багато дано — з того будуть багато запитувати». Це велика довіра до тих, кого Бог кличе на відповідні уряди, велика відповідальність та ще більша ласка Божа», — зазначив проповідник.

Митрополит Ігор також зауважив, що життя сьогорішнього ювіляра є непростим, однак воно сповнене постійним Божим провидінням. Проповідник також наголосив на ключовій ролі Митрополита Володимира в період легалізації Української Греко-Като-

лицької Церкви, якій він присвятив усе своє життя.

На завершення свого слова Митрополит Ігор побажав ювіляру завжди пам'ятати слова Христа про те, що кожна людина покликана принести гідний плід Господеві зі свого життя.

Після спільної молитви Адміністратор Патріаршої курії о. Андрій Максимович зачитав привітальну грамоту від Отця та Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, в якій Патріарх, зокрема, відзначив, що багатолітнє святительське служіння ювіляра, яке формувалося в часи підпілля УГКЦ, є взірцем життя доброго пастиря, який «кладе душу за своїх овець».

Від імені Архієпархіального управління та всього духовенства нашої Архієпархії Митрополита привітав митр. прот. Степан Балагура — судовий вікарій. Священнослужитель побажав Владиці Божого благословення та ласк Духа Святого ще довго та зі святістю провадити нашою Архієпархією та Митрополією.

Також зі словами вітань звернулися і представники влади. Зокрема, голова облдержадміністрації п. Денис Шмигаль та міський голова Івано-Франківська п. Руслан Марцінків.

Цього дня присутні в храмі молилися за нашого Митрополита та просили в Господа щедрих ласк для його подальшого служіння Богові та Україні.

Департамент інформації
Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ.

* Вісті з парафій

Урочистості у Княжолуці

8 листопада відбулося храмове свято на парафії св. Дмитрія в с. Княжолука. До цього дня парафія готувалася особливою. Відбулася дев'ятиниця під гаслом «За мир у наших серцях, наших родиніх і нашій Україні».

Кожного дня після Святої Літургії молилися до великомученика Дмитрія та блаженної Тарсикії Мацьків, моці якої перебували у храмі. Протягом цього часу була можливість почути духовні науки, а в один із днів було запрошено першого пароха села о. Богдана Тисяка, який звернувся до вірних з духовним словом. Також відбувся духовний концерт священничої сім'ї

о. Василя Бурія, освячення нових речей та багато інших заходів.

У день храмового свята вірні чисельно зішлись на святкову Утреню, отримали благословення святым еле-

єм, сповідалися. Літургію разом із вірними молилися собор священників із символічним числом дванадцять: Долинський протопресвітер о. Зореслав-Іван Котович, о. Ігор Ліпчанський

(адміністратор парафії), Болехівський протопресвітер о. Дмитро Павлик, о. Богдан Тисяк (Долина), о. Василь Витвицький (Долина), о. Михайло Боянецький (с. Яворів, с. Дуброва), о. Олег Голинський (с. Старий Мізунь, с. Новий Мізунь), о. Василь Бурій (с. Кальня), о. Степан Твердохліб (с. Сенечів), о. Василь Паньків (с. Шевченкове, с. Новошин), о. Микола Гладенький (с. Солуків, с. Якубів), о. Назар Кібель (м. Івано-Франківськ).

Із духовним словом до вірних звернувся Долинський протопресвітер о. Зореслав Котович, згадавши про перші кроки становлення парафії та випробування, які доводилося долати вірним разом зі своїм священником.

Завершилися урочистості освяченням води та частуванням біля храму.

Прес-служба Долинського протопресвітеріату УГКЦ.

* 3 життя парафій

Храмове свято в Болехові

У неділю, 10 листопада, в день святої великомучениці Параскеви П'ятниці парафія м. Болехів відзначала своє храмове свято. Особливістю цьогорічного святкування було відзначення 80-річчя місцевого храму.

Соборну святкову Літургію очолив протопресвітер Болехівського деканату о. Дмитро Павлик у співслужінні протопресвітера Долинського деканату о. Зореслава Котовича та інших священників цих деканатів.

Після Святої Літургії о. Степан Витвицький подякував духовним отцям за спільну молитву, як найкращий подарунок до парафіяльного свята, а та-

кож — усім жертводавцям та представникам місцевої й обласної влади за допомогу у капітальному ремонті фасаду та електрифікації храму, який вдалось цьогоріч здійснити до святкування ювілею.

На завершення відбулось освячення води та окроплення нею всіх присутніх парафіян і гостей свята.

о. Степан ВИТВИЦЬКИЙ.

★ До 30-річчя виходу УГКЦ з підпілля

Боротьба за легалізацію Церкви

Своїми спогадами про вихід з підпілля Української Греко-Католицької Церкви ділиться Ольга Фостик, 1960 р. народження, яка 11 липня 1989 року разом з віруючими з м. Чорткова Тернопільської області та своїм 10-річним сином Петром (сьогодні — священник) приїхали до Москви, щоби доповнити учасників голодування вірних УГКЦ, в складі 12 чоловік, яку очолював о. Тарас Сеньків (теперішній Владика Стрийської Єпархії).

«До Москви ми з собою привезли все, що було потрібно для Богослужіння. І коли ми прийшли на Арбат, де вже були віруючі зі Львова, з Івано-Франківська, а також п. Степан Хмара, то вирішили на цій дорозі Арбату відслужити Богослужіння, маючи з собою розкладний стіл, хрест та великі ікони Серця Ісуса і Серця Марії.

О 4 годині ранку на свято Верховних Апостолів Петра і Павла ми з владикою Тарасом почали на цвинтарі у Москві шукати місце, щоб відправити Богослужіння. Коли після тригодинних пошуків владика пішов вперед, я залишилася засмучена, прилягнула, почала плакати і промовила: «Святі Петре і Павле, допоможіть нам. Чому ми такі бідні, що навіть не маємо місця, щоб сьогодні помолитися і відправити Богослужіння? Духу Святий, поможи...». У той час подій виходу нашої Церкви з підпілля я найбільше молилася до Духа Святого. І в тій хвилині почула відповідь у душі: «Пошукайте римо-католицький храм, де зможете відправити Богослужіння».

Це був костел Непорочного Зачаття Матері Божої. Нас радо прийняв старший брат, який дозволив нам відправити Богослужіння впродовж 3-ох днів. Опісля ми поїхали на квартиру, де були інші люди, які голодували і вимагали легалізації нашої Церкви, і все їм розповіли. Тоді всі разом поїхали на Богослужіння, всі сповідалися і причащалися. Так, перший раз у Москві у нашому обряді відбулося Богослужіння. Це була надзвичайна радість!

Однак ця радість була недовгою, нас зрадили. Ми більше там відправляти Богослужіння не змогли. І тоді я почала просити Ісуса: «Поможи, Господи, і Ти, Матінко Божа. Підкажіть, що робити далі?». Я згадала, що батько завжди слухав «Радіо Свобода», де розповідали про те, що відбувається з нашою УГКЦ. Я чула, що є комітет у справах релігії і ми можемо звернутися туди. Потрібно провести таку акцію, що пройшло два місяці, як наші єпископи голодували на Червоній площі, і ми, молоді, теж прийшли вимагати легалізації Церкви.

13 липня ми пішли до комітету в справах релігії. До нас долучилися люди зі Львова та з Івано-Франківська. Приїхавши туди, ми розклали стіл і все приготували до Богослужіння, у вікнах помістили ікони Серця Ісуса і Серця Марії. На місце, де висів прапор, ми повісили хрест з розп'яттям Ісуса.

Всі наші люди залишилися молитися вервичку, а ми, молода делегація, разом з владикою Тарасом зайшли в будинок комітету в справах релігії. Дві години чиновники бігали по кабінетах і не сподівалися неочікуваних гос-

тей, відправляли нас до Києва. Але ми твердо стояли і чекали, що нас будуть слухати. Через дві години нас прийняли. Записали, хто ми і звідки, чого вимагаємо. Це була боротьба правди зі злом впродовж 3-х годин! Але прийшла одна особа і цю розмову перервала своїми криками. Нас попросили вийти з комітету. Я знову почала благати Ісуса: «Поможи, Господи! Підкажи, що робити далі?». Коли з нами прощалися, то до мене підійшов один чиновник і подав мені руку. Я почала говорити з ним як жінка: «Я їхала сюди і думала, що тут є люди, які розуміють і мають у душі милосердя до наших віруючих. У нас померлих немає кому хоронити, немає кому охрестити дітей, а також повинчати правдиво у своїй вірі... Мені дуже боляче, що у цьому комітеті нема таких людей».

Коли ми вийшли на подвір'я, Дух Святий просвітив цього чоловіка, і він підійшов та сказав мені: «Прийдіть завтра і візьміть із собою ще когось, я вам розкажу, що потрібно для легалізації вашої Церкви».

Це була надзвичайна радість! Я підійшла до владики Тараса і все розповіла йому. Ми з великою Божою радістю, у мовчанні, відправилися на Арбат, розповідаючи всім людям про нашу Церкву.

Так 14 липня 1989 року, після Богослужіння, залишивши людей у молитві, ми з владикою Тарасом Сеньківим, у молитві до Духа Святого, поїхали до комітету в справах релігії. Той чоловік уже чекав нас. Він запросив нас до себе в кабінет і сказав: «Нехай ця акція й голодування на Арбаті продовжується. А ви їдете додому, розкажіть своїм владикам, які є зараз ще живі, нехай не бояться, а разом роблять такий документ, в якому чітко вказано, якою церква була колись, якою вона є зараз і якою вона буде в майбутньому. Потрібно підписати цей документ всім владикам у двох примірниках і подати чимскоріше до Верховної Ради та до комітету в справах релігії в Москві».

Приїхавши додому, у нас, в Чорткові було знищено капличку. Мене та мого чоловіка звільнили з роботи. Але ці події ще більше скріпили нас у вірі. Ми поставили другу капличку для Богослужіння. Але на священників почали накладати штрафи за кожну відправу. Часто біля нас, а також на дорозі до каплички було багато міліції і працівників КДБ.

Після звільнення з роботи Господь не залишив нас самих, чоловік пішов до іншої праці, я більше молилася

і мала досить праці вдома. Ми з владикою Тарасом ще раз поїхали до Москви. До делегації приєдналася сестра Домініка зі Згромадження Пресвятої Родина з м. Бучач. Мені після звільнення повернули 100 карбованців, і я подумала, що потрібно відправити Богослужіння за легалізацію нашої Церкви. По дорозі зустріла о. Івана Гура, нині покійного, а був у нього зять — греко-католицький священник, і я попросила, щоб вони разом відправили 9 Служб Божих за легалізацію УГКЦ.

Коли ми знову приїхали до Москви у серпні 1989 року, я хотіла ще раз звернутися у комітет у справах релігії з документами, зі списками віруючих і сказати про те, що після того, як ми приїхали додому, у нас стало ще важче. Після Святої Літургії владика Тарас поблагословив мене і я (сина Петра залишила на квартирі з віруючими молитися Хресну Дорогу) разом з покійним Степаном Томашівським вирушила з документами до комітету в справах релігії. Велика сила молитви до Духа Святого, піст, Хресні Дороги, молитви, вервички, Богослужіння за легалізацію, дев'ятниці — все це дало сили говорити в комітеті.

Ми приїхали до комітету з п. Степаном, нас прийняв чиновник, який був при зустрічі в липні. Він був надто агресивний, це людина, яка попередньо творила політику Радянського Союзу. Коли я побачила його, мені стало страшно, але я попросила: «Ісусе, допоможи говорити правильно. Духу Святий, просвічує мене». Коли я розказала, що після першої зустрічі в липні, нам стало ще важче, він сказав, що представники російської православної церкви будуть

вирішувати, що з нами робити. Тоді я сказала, що наша Церква є правдивою Христовою Церквою. Цей чоловік був єврей (як довідалася пізніше) Виснаков Володимир Рудольфович, який зараз проживає в м. Рамла (Ізраїль). Він уважно мене слухав і записав моє прізвище, я також подала свій блокнот і попросила записати його дані у мій блокнот, цей запис маю дотепер. Це ласка Духа Святого торкнулася серця Володимира Рудольфовича, який перейнявся нами і подарував мені образок із зображенням Серця Матері Божої та молитовник, який вилучили у священника в Дорі. У цьому молитовнику було видно, як вивчали зміст молитов Митрополита Андрея Шептицького, вони були підкреслені червоною і чорною ручкою. Цей молитовник я подарувала нашому Патріархові Святославу Шевчуку під час прощі в Зарваниці 14 липня 2013 року.

В подяку Верховним Апостолам Петру і Павлу за ті дні, проведені у Москві, у м. Чорткові побудований Собор. Ці апостоли є покровителями нашого міста і вимолюють ласки єдності одній Христовій Церкві на скелі Петра. Також побудована каплиця Матері Божої з Лурду.

Я ще раз дякую Ісусові за ті хвилини радості, які Він дарував мені, а через мене — іншим», — завершує свою розповідь п. Ольга.

Син Ольги Фостик, о. Петро — молодий український священник, який ще у 10-річному віці разом з вірними брав участь у змаганнях за легалізацію УГКЦ в Москві. 28 серпня 2003 року в церкві Воздвиження Чесного Хреста м. Бучач був висвячений на священника владикою Дмитром Григораком, ЧСВВ.

Перебуваючи у Кракові на служінні, о. Петро важко захворів у 2006 році і відтоді перебуває вдома під наглядом лікарів та опікою мами (хвороба позбавила його можливості самостійно ходити), щоденно у домашній каплиці служить Святу Літургію.

Родина Фостиків дякує добродіям та жертводавцям, які на прохання владика Дмитра Григорака, ЧСВВ підтримують о. Петра своїми пожертвами та молитвами. Сьогодні, коли УГКЦ є вільною, о. Петро продовжує нести хрест важкої недуги, жертвуючи своєю терпінням в намірі церкви, якої він є сином і священником.

За розповідями Ольги Фостик підготував о. Герман НИЧАК, ЧСВВ

★ Покликання

Його очі бачать світло

Першого листопада, в день, коли вся Церква вшанувала пам'ять Митрополита Андрея Шептицького, вирушаю на батьківщину кардинала Мирослава Івана Любачівського, в м. Долину. Іду, щоб провідати о. Вітольда Левицького — емерита, який останні роки є незрячим, проте щодня відправляє Богослужіння в храмі «Серця Ісуса і Серця Марії» та активно працює на славу Богу. Нещодавно йому вручили державну відзнаку «Заслужений працівник культури України».

Торкаюсь поцілунком спрацьованих рук пастиря. Дивлюсь в його сині очі і розумію, що він бачить глибше й далі. Сідаємо за стіл в одному з катехитичних класів.

Наприкінці 80-их, коли Україна йшла до своєї Незалежності, Вітольд Левицький працював вчителем музики, виховував власних троє дітей і брав приклад із батьків своєї дружини, які були практикуючими християнами. Як тільки на початку 90-их відчинила свої двері Івано-Франківська Духовна семінарія, йому запропонували йти туди вчитися. Чоловік вагався, чи зможе змінитися, чи зможе на перше місце поставити духовне і стати добрим священником. Маючи 39 років, педагогічний стаж, успіхи в роботі, він зважився залишити все і піти за Христом.

Почувався на початках незручно, бо однокурсники були або молодшими, або мали закінчені православні семінарії, володіли всіма необхідними церковними термінами. Мав записник, де записував невідомі слова, скажімо, «епітрахиль» чи «стихар», а потім вивчав їх значення.

Навчання велося в Івано-Франківську на вулиці Сірика. З семінариста Вітольда інколи посміювались однокурсники: «Батьку, навіщо вам така велика сумка?» А в ній були зошити, в яких конспектував лекції, чотири відштамповані книги по церковному співу, бо підручників не було. Сидячи на перерві, щось собі мугикав, вивчав церковні мелодії. А семінаристи знову підсміювались: «Батьку, хочете стати дяком?». «А чому б і ні!» — відповідав. — Колись постарію, а ви завжди будете молодими, і йду на вашу парафію дякувати».

Усю Літургію отець Вітольд знає напам'ять. Допомагають у співслужінні о. Володимир Сопільняк, о. Ігор Яблонь, о. Ігор Грибович, о. Петро Коваль. Треба додати, що в пастиря з Долини надзвичайний голос. Хто хоча б один раз чув, як він співає, той не забуде цього співу ніколи.

Коли УГКЦ вийшла з підпілля, почалося духовне піднесення. Прийшовши на парафію, о. Вітольд почав з катехизації в школах (їх є сім у Долині), згуртував інтелігенцію. Задумувався парох над евангелізацією. Тож створив дитячий хор в кількості 40 осіб, потім з найталановитіших — ансамбль з тією метою, щоб діти дітей катехизували. Решта читали духовні вірші, допомагали з музичною апаратурою.

Отець Вітольд звернувся до композитора Володимира Домшинського, щоб він написав християнські пісні. Перша фонограма на касеті мала великий успіх. Ансамбль «Діти Світла» почав гастролювати по школах міста, потім — району, пізніше — області, України. Поміж піснями о. Вітольд давав духовну науку, розповідав цікаві свідчення, іншими словами, проводив реколекції тоді, коли ще ніхто цього не робив.

Директори Народних домів ставились до колективу з пересторогою, «що церковники лізуть на сцену», а пізніше, особливо в часі посту, самі почали запрошувати їх, бо духовне слово та пісня (великопосна) мали велику пошану серед населення.

Отці-місіонери запрошували о. Вітольда разом з ансамблем, щоб одну із зустрічей провести для молоді в пісенно-катехитичному форматі. Потім були поїздки з духовною програмою на Східну Україну і за кордон. «Діти Світла» презентували свою творчість у Польщі на «Лемківській ватрі», в Німеччині, Франції, Італії. Ансамбль здобув звання «Дитячий зразковий», відзначився державною нагородою.

Пригадую одну таку зустріч в Римі. Це був 2000-й рік, молодь всього світу їхала на зустріч з Папою Іваном-Павлом II. І яким було здивування прикарпатців, коли на Співочому полі після виступу Владимира Білика заспівали «Діти Світла» з м. Долини. Багато хто їх тоді вперше побачив і почув. Їхні голоси були такими щирими, а пісні — такими глибокими, що відразу полюбилися усій українській молоді. Духовні твори, в яких були звернення до Ісуса та Марії, були такими потрібними всім українцям після 70 років безбожництва та панування комунізму.

Коли один ансамбль в Долині закінчив свою каденцію, з'явився другий, потім був третій, четвертий, п'ятий. А опісля і сам о. Вітольд почав виконувати духовні та патріотичні твори. Останнім часом у священника різко погіршився зір. Лікування тільки на деякий час давало результат. Зараз отець бачить тільки світло. Якщо йде чи їде в невідоме місце, то його завжди хтось супроводжує під руку. Зараз користується комп'ютерною програмою для незрячих, яка читає електронні тексти, зокрема Святе Письмо та його пояснення. Слухає різні аудіопрограми з проповідями на різних християнських радіо. Виголошував і сам проповіді на «Радіо Марія».

Мікрорайон у Долині, де розташована церква «Серця Ісуса і Серця Марії», можна назвати лемківським, бо там проживають українці, виселені з Польщі. Ці люди вклали дуже багато праці в реставрацію храму. Церква — унікальна, в ній є фактично дві святині, з двома іконостасами, величний вертеп з фігурами та ялинками в храмі, місце для якого наче спеціально збудоване для цієї різдвяної композиції, є прибудови, де займаються діти та молодь.

Під опікою о. Вітольда з 1999 р. по 2012 рр. проводились християнські табори в наметовому містечку урочища Ільма на території Вигодського лісництва (територія колишнього фюрельного господарства). Там, серед мальовничої природи, о. Вітольд за власні кошти збудував невелику церковцю та обладнав в одному з приміщень «Резиденцію Святого Миколая» (в 2011 році). Тут організувалися святкування, міні-реколекції, служили Божественні Літургії.

З 2013 року такі табори проводяться при парафії. У прибудованому храмі є кімнати, де можна поселити 50 дітей. Тут часто зупиняються на нічліг прочани, які йдуть із Самбора до Зарваниці або з Івано-Франківська до Гошева (щороку). Багато санвузлів та душевих кабін, кімнати для відпочинку є таким собі хостелом для прочан, в якому вони радо зупиняються, щоб духовно та фізично відпочити.

При парафії діє катехитична школа «Полум'я любові» ім. кардинала Мирослава Івана Любачівського. Тут щосуботи та щонеділі зустрічаються діти на біблійному гуртку, на катехитичних заняттях, спільних молитвах в дусі Тезе, на переглядах християнських фільмів та їх обговоренні. За активне відвідування Літургії, уроків, репетицій, різноманітних церковних заходів юні парафіяни отримують бонуси. Їх потім обмінюють на 50% або 100% знижки на паломницьку поїздку, на перебування в 10-денному літньому таборі тощо.

Щороку під керівництвом катехитки Тетяни Яблінської діти беруть участь в інтелектуальних християнських іграх (брейн-ринги, «Що? Де? Коли?»). Діти три роки поспіль були переможцями на архієпархіяльному рівні, а останній раз зайняли перше місце на Всеукраїнському рівні, який організувала Патріарша катехитична комісія УГКЦ.

Отець Вітольд Левицький є засновником та організатором фестивалю-конкурсу української духовної сучасної

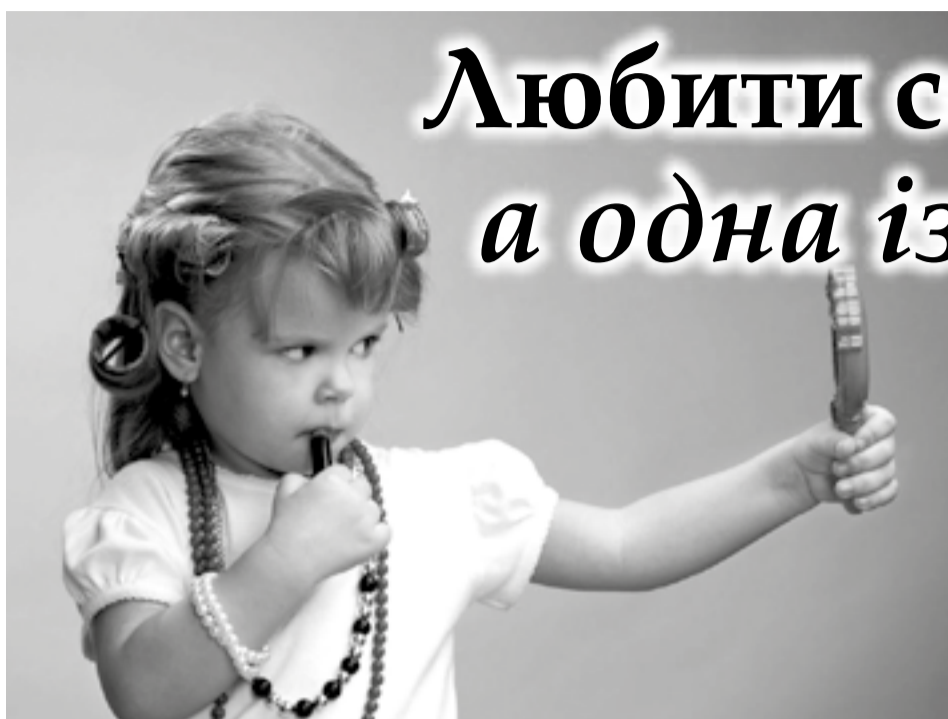
пісні «3 пісню до Бога» ім. кардинала Мирослава Івана Любачівського. Цього року провели вже VIII фестиваль-конкурс, у якому взяли участь понад 220 учасників, показавши 88 концертних номерів. Високоповажне журі під керівництвом відомого композитора, професора музики, заслуженого діяча мистецтв Володимира Домшинського, протягом конкурсного дня уважно вислуховують кожного учасника. Цьогоріч гостями фестивалю були заслужені артистки України Божена Дар (м. Київ) та Світлана Весна (м. Івано-Франківськ). Учасниками фестивалю-конкурсу є діти та дорослі з Івано-Франківщини, Львівщини, Тернопільщини, двічі приїжджали студенти музичного училища з Кривого Рогу (Дніпропетровська обл.). Фестиваль відбувається за підтримки Долинської міської та районної рад. Координатором фестивалю є катехитка Тетяна Яблінська, яка допомагає о. Вітольду з різними організаційними моментами в підготовці та проведенні заходу. Незмінними ведучими є дві дочки о. Вітольда — Лілія Левицька та Наталія Левицька-Феденчук. Дружина, їмость Марія, опікується харчуванням учасників фестивалю-конкурсу. Парафіяни та учні катехитичної школи допомагають при потребі (в прибиранні сцени, залу, розклеюванні афіш). Учасники фестивалю-конкурсу, а також їхні батьки та викладачі залишають позитивні відгуки, слова вдячності за високий рівень організації та духовну атмосферу.

У п'ятницю, 1 листопада, в НД «Просвіта» святкували своє професійне свято працівники соціальної сфери та відбувся захід, приурочений створенню ЗУНРу. Мені пощастило почути благословення, духовну науку та пісні о. Вітольда. Він виконав уже улюблені в народі пісні «Галичина», «Святий Боже», «Вічна слава героям», «Плакала калина». Стежити за душпастирською і творчою діяльністю о. Вітольда Левицького можна на його особистій facebook-сторінці або під'єднавшись до сторінки «Співайте Господеві пісню нову».

Часто душпастир з Долини відвідує військовий шпиталь у Львові. Коли до нього звернувшись бійці без ніг і запитали, що їм тепер робити у житті, отець відповів: «Подивіться на мене. Я незрячий, але рук не опустив. Мусите повірити в себе і почати жити!».

Юлія БОЄЧКО.

* Людина і суспільство

Любити себе — це не егоїзм, а одна із заповідей Божих

Минулої неділі під час Богослужіння на проповіді священник провів цікавий тест: він запропонував присутнім вибрати когось одного, за кого нам би хотілось найбільше помолитись. Потім отець попросив підняти руки тих, хто хотів помолитись за батьків. Руки підняла певна кількість присутніх. Потім — тих, хто молився за дітей. Підняла інша кількість людей. Далі ті, хто молився за своїх чоловіків чи дружин — також вгору підняті руки. «А хто задумав помолитись за самих себе?» — запитав священник. Ніхто не підняв рук. Як то — молитись за самих себе? Це своєрідний егоїзм!

Скільки разів ми чули, як нам повторюють не лише психологи, але й священники, що неможливо любити інших, якщо не любиш самого себе. Чудовим прикладом розумної любові до самих себе є діти! Коли в сім'ї правильне виховання, де дитині дають і любов, і увагу, і тепло, то така дитина завжди усміхнена, весела та спокійна. Вона розказує, як вона гарно малює або ж співає, чи найкраще за всіх складає вежі з конструкторів, або ж пече найсмачніші тістечка. Вона — найкраща! Чому? Бо їй це повторюють батьки. Адже їхня донечка чи син є найкращими! Спершу виглядає, що ця маленька людина є егоїстом. Але ж насправді ні, бо вона також вважає, що її батьки, дідуся з бабусею є найкращими і найосновніше — така дитина

на також вмє дарувати любов і тепло іншим. Так, вона любить себе, але вмє любити й інших.

Насправді дуже легко перестати любити себе і надто багато з нас навіть не помічають того моменту, коли ми раптом стаємо недостойні любові навіть самих до себе. На жаль, трапляється і так, що не усвідомлюємо того, що ми ніколи самі себе не любили. І в цьому не наша вина. Ціла низка неправильних правил, які цілеспрямовано розробила комуністична безбожна система, сформували з наших батьків «робітничий клас», а з нас — дітей цього «класу». Добре проаналізуйте те, чого вчили їх. А вони — нас. І тоді легко можна зрозуміти, «де собака зарита».

У Радянському Союзі приниження і зверхність були елементами по-

всякденного життя. У магазинах, кав'ярнях, службах побуту доводилося «просити» про послугу і радіти, якщо тобі її надали та при цьому ще й не нахамили. Натомість, продавець чи бармен міг зверхньо дивитися на клієнта. За радянських часів людина мала почуватися невпевнено. Треба було завжди бути вдячним державі: за садочок, за можливість вчитися, за роботу, за пенсію. Та й узагалі бути «перед Родіною в вичном долгу». Неправильне формування особистості починалось уже з садка, але над цим ніхто не задумувався, адже батькам малюків ніколи було про це думати. Про це вже подумала партія. Ще немовляток мама могла одразу віддати в ясла і повернутись до робочого місця. А далі мамину роботу продовжувала радянська система виховання, де всі були однакові, в однаковій коричневій формі (ми, дівчатка, її дуже не любили, намагались хоч якось прикрасити фартухами з крильцями), мали однакові іграшки, в містах були однакові двокімнатні квартири з однаковими меблями. «Дурниці, — скаже старше покоління. — У нас було щасливе дитинство, з іграми і манною кашею, з люблячими батьками і смачним морозивом! Наші вчителі — чудові і людяні. Нам дали досить добру освіту». Все це правда: добрі люди, цікаві ігри, смачне морозиво. Але попри це дітям були передані певні комплекси. Дітей виховували без жодної можливості проявити свої індивідуальні вподобання, без права виявити свою оригінальність, особливість. Всі мали бути піонерами, а якщо хтось не хотів — ти поза системою! Тому від маленького те покоління вчили думати,

як всі. Виділятися із сірого натовпу було просто небезпечно.

Проте й сьогоднішній підхід у роботі та формуванні особистості несе певні загрози. Сучасне суспільство вимагає успішну та майже ідеальну людину, яка гарно виглядає, ефективна на робочому місці, завжди професійно росте та розвивається. При цьому вона також має чудову сім'ю, гарний будинок та ідеальну собаку. Завищені стандарти, до яких важко дотягнутись. Вам знайомі такі тези: «Те, що не вбиває, — робить сильнішим (насправді — просто не вбиває)». Навіть якщо прокидаєшся від жахів вночі — це нічого. Виходь із зони комфорту! Працюй більше і більше! На роботі, вдома, в духовному житті.

І коли організм дає збій, починає хворіти, адже не витримує таких ритмів, ми мали б зупинитись. Адже мали б любити самих себе. Але ні. Реклама чудодійних ліків говорить так: «Випий порошок — і готовий здавати звіт». Не говорить: «Приляж вдома, відпочинь, полікуйся гарячим чаєм та медом. Трішки побайдикуй, щоб відпочила і психіка». Адже сучасна система вимагає досконалої особистості, яка не має права на неміч та помилку. Не можна пробачити собі немічності. Щоби пробачити — треба вмєти бути милосердним до себе.

Чотирирічний хлопчик, коли переживав усіх, кого любить, врешті закінчив словами: «І себе люблю», а потім обійняв ручками свою піжаму. Це чудовий приклад, як нам треба любити себе — зранену життям дитину, яка живе всередині нас. Будьте, як діти, «...бо таких Царство Боже!» (пор. Мк. 10:14)

Віра БІЛА.

* Жива парафія

«Світло для світу»

Під цією назвою уже третій рік поспіль на парафії Царя Христа пройшов фестиваль дитячих талантів. Відроджений настоятелем монастиря оо. Василіян та парохом отцем Йосафатом Хаймиком, ЧСВВ, цей фестиваль уже традиційно об'єднує навколо себе талановитих дітей та молодь нашого міста. Задум цього заходу дуже простий: дати можливість вийти на сцену, нехай поки маленьку та родинну, усім бажаючим діткам нашої парафії.

Наш яскравий фестиваль став справжньою подією парафії Царя Христа, що на Майзлях м. Івано-Франківська. І щоразу ми, як організатори, переконаємося у тому добрі, яке несе діткам і дорослим наш задум. Щороку дітки мають можливість взяти участь у чотирьох номінаціях, які охоплюють найпопулярніші таланти наших малих сонечок. Це малювання, літературне читання, музика та спів. Від моменту оголошення початку реєстрації на фестиваль серед дітей з'являється справжній дух здорової конкуренції та азарту. Хто ж буде переможцем? А переможці насправді у нас усі! Усі, хто взяв участь у цьому святі. Хоча є й такі, які отримують дипломи, нагороди та призи.

Кожна номінація ділиться на вікові категорії, відповідно до віку учасників. Цього року ми мали аж вісім членів журі: четверо — незалежних і четверо — професійних, за якими й було останнє слово у вирішенні розподілу нагород. Наші судді: музика — п. Любомир Медвідь, викладач, композитор, аранжувальник ДШМ м. Тисмениця; спів — п. Олександра Гринюк, викладач вокально-хорових дисциплін ДШМ м. Тисмениця, керівник молодіжного хору «Істина» при парафії Царя Христа; малюнок — п. Марія Януш, викладач малюнку, іконописець; літературне читання — п. Леся Козич, викладач української мови та літератури СШ №1. Незалежними членами журі були:

о. Йосафат Хаймик, ЧСВВ; о. Д. Кипріян Стефанішин, ЧСВВ; катехитки пп. Лілія Мілованова та Анна Масляк.

Враження, яке по собі залишає наше свято, неможливо описати одним словом. Це море світла від не-

підробної дитячої щирості, це легкість і великий позитив. Так сильно і посправжньому можуть заряджати лише вони — наші діти!

Анна МАСЛЯК,
Світлина Марічки МАРКОВЕЦЬКОЇ.

★ На допомогу катехити

Боже милосердя — дар для людини

Наступна тема нашої катехитичної програми — «Боже милосердя — справжній дар для людини».

Як зазначалося у попередніх статтях, наша схема залишається незмінною. Отже, ми прописуємо тему, мету і так звані вимоги до дитини, тобто, що дитина мала би знати після цього катехитичного викладу. А також після проведення уроку рекомендуємо писати щоденник катехита, у якому звертаємо увагу на плюси і мінуси даного викладу. З метою покращення якості викладів загалом.

Повернімося до сьогоdnішнього уроку, мета якого: показати дітям, що Боже милосердя є практичне і проявляється у щоденній турботі про людину, у любові до неї, в даруванні різноманітних дарів (батьків, здоров'я, життя, здібностей...), у піклуванні про неї та оберіганні її. На основі притчі про скарб (Мт. 13. 44, 46) розказати адаптовану казку (додаткова література — «Ісус навчає притчами»).

Вимоги до дитини:

- Вміє помічати прояви Божого милосердя у своєму житті.

- Усвідомлює, що Бог милосердиться і шукає її такою, якою вона є, аж «поки не знайде...» (Лк. 15, 4).

Отже, наш **хід уроку** наступний. Молимося на початок. Форма молитви — на вибір катехита. Згадуємо попередній урок, завжди і обов'язково.

Основна частина уроку: розказати, що Боже милосердя є даром для людини.

Інтерактивний метод (перший) — на листках А4 попросити дітей намалювати дари, які дитина хоче отрима-

ти від своїх батьків. Обговорити з дітьми, яке це багатство — мати батьків, які дарують дитині матеріальні блага. Однак матеріальне — це ще не все. Уявіть, якщо батьки дарують дітям найкращі речі, то що зможе подарувати нам наш небесний Батько? Тому наша віра і злука з Богом є безцінним скарбом і повнотою щастя людини. Але різними є дороги пошуку Царства Небесного. Зачитуємо дітям уривок (Мт. 13, 44-46), або дітки зачитують по черзі, на вибір катехита. Коментуємо і пояснюємо дітям цей уривок.

У старі часи перлини вважалися великим скарбом. Їх шукали у морях і водоймах. Існує кілька видів перлів. Перли, добути з солоної води, цінніші, аніж

Царство Небесне подібне до скарбу, захованого в полі, що його чоловік, знайшовши, ховає і, радіючи з того, іде й продає все, що має, а купує те поле..

Мт. 13. 44

ті, що добути з прісної. Вони мають різне забарвлення — жовте, рожеве, біле. В Ізраїлі, де відбувалися війни, люди не могли тримати свої коштовності вдома, бо їх могли забрати, отже вони були у небезпеці. Тому люди ховали їх у землі, у полі, подалі від дому. Часто людина не знала, де заховані скарби. Коли батько раптово помирав чи гинув, то його скарби лишалися закопаними у нікому не відомому місці.

Що означає перлина? Цим скарбом є Царство Боже. Ісус каже, що ми можемо здобути, придбати це Царство. Як саме? Замінити усі наші земні скарби на скарб вічний. Що й зробив чоловік з притчі. Чоловік-купець оцінює вартість скарбу і всього того, що дає взамін. Ким є чоловік-купець для нас? Той, хто шукає правди. Вірний, катехит, апостол. Поле натомість символізує Церкву. Чоловік купив поле (Церкву) із скарбом (Царством Божим). Поле і скарб злучили, ми не можемо купити скарб і залишити поле. Бог діє у своєму Царстві, і ми знаходимо Його у Царстві, де проповідується Боже Слово, де уділяють Святі Тайни.

Інтерактивний метод (другий).

Для цього потрібна коробочка зі скарбом-перлиною (намистиною). Показуємо дітям інсценізацію, як ішов чоловік і знайшов скарб. Діти віком 5-8 років мають дуже емоційне сприйняття інформації, тому ігровий момент інсценізації добре зацікавить дітей і приверне їхню увагу до змісту сказаного.

Робимо **висновок**. Урок складався з двох частин:

- 1) Боже милосердя є даром для людини;

- 2) віра і злука з Богом є безцінним скарбом для нас.

Наступна тема — уже за місяць.

Анна МАСЛІЙ,
катехитка.

★ Трагічні сторінки історії

Урок депортації українців...

«Виселення українців з етнічних земель Лемківщини, Надсяння, Холмщини, Підляшшя, Любачівщини, Західної Бойківщини у 1944-1951 рр.: досвід та уроки» — таку назву мала Всеукраїнська наукова конференція, яка відбулася 6 листопада в Прикарпатському національному університеті.

Її метою було встановлення історичної правди про трагедію виселення українців з історичних етнічних земель у Польщі та засудження на рівні держави і громадянського суспільства депортації як злочину проти українців та людяності з відновленням прав потерпілих як жертв політичних репресій тоталітарних режимів.

У конференції взяли участь науковці з Києва, Чернівців, Львова, Тернополя, Івано-Франківська, краєзнавці, громадські діячі, працівники освіти та культури, представники органів державної влади.

Юрій Макар, доктор історичних наук, професор Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича, розповів про те, що двічі виступав

у Верховній Раді, часто їздить до Польщі на міжнародні конференції, де обґрунтовано розповідає про історичну правду, свідком якої був сам, бо в 11 років був депортований з прабатьківських, споконвіку українських земель.

Ярослава Галик, голова СФУЛО, наголосила, що у 1944-1951 роках з українських історичних земель, що відійшли до Польщі, було примусово виселене все корінне українське населення цих регіонів, разом — понад 700 тисяч осіб, за національною ознакою. Це була наймасштабніша депорта-

ція українського корінного етносу, що вважається найтяжчою формою політичних репресій і має трактуватися як геноцид. З січня до травня 1945 року, за дослідженнями польського науковця Богдана Гука, було вбито понад 5 тисяч українців, які не бажали покидати рідні землі. А всьому світові казали, що евакуація була добровільною.

Цей злочин можна віднести і до такої форми репресій як заслання, бо обов'язковим при примусовому переміщенні депортованих було поселення у певній місцевості, спецпоселенні,

та встановлено обмеження на право пересування і заборона виїзду з місця спецпоселення. Крім того, була встановлена повна заборона на повернення на рідні землі, яка діє й донині, та поширюється і на нащадків, тому це примусове виселення можна вважати довічним висланням.

Науковці з різних міст України та студенти Прикарпаття в один голос засудили злочин депортації, в результаті якого впродовж 1944-1951 років вигнали з рідних домівок понад 700 тисяч українців. Вони закликали Верховну Раду України ухвалити закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визнання депортованими громадян України, які у 1944-1951 роках були примусово переселені з території Польської Народної Республіки», а також підкреслили необхідність створення державної програми відродження та збереження культурної спадщини найзахідніших етнографічних груп українського народу.

Було прийнято рішення: спрямувати ухвалену Резолюцію конференції Президенту України, Прем'єр-міністру України, Голові Верховної Ради України.

Юлія БОЄЧКО.

★ На самоті

Наступила темрява

Осінь! Золоте листя опадає на вологу землю. Парк стоїть у цій своїй красоті. На лавці, одній із багатьох поставлених обабіч головної алеї, сидить молоде подружжя, а дворічна дівчинка, вже майже маючи повний букет листя з різного ґатунку дерев, радісно бавиться коло них.

Зачарований цією сценою, я пішов далі. По дорозі зайшов у газетний кіоск, щоб придбати свіжу пресу. Мій погляд затримався на місячнику під назвою «Лист», який присвячений віднові християнського життя. В ньому є статті, написані людьми, які переживали труднощі або ж трагедії, але, посвячуючи своє життя Богові, їм вдалося повернутися до нормального способу життя. Про методи навернення до правдивого християнського життя розповідає молода дівчина у статті під назвою «Наступила темрява».

Героїні цієї статті, як сама розповідає, нічого не бракувало. Її батьки були практикуючими християнами,

вона разом з батьками часто була на катехизації, брала участь у недільній Службі Божій, але їй бракувало особистого досвіду Бога. Коли проминув десятий рік життя, народилася сестричка, а мати захворіла на психічну депресію і в скорому часі відійшла у вічність. Опікувався дітьми батько, але було відчутно брак материнського тепла і її любові. За будь-яку ціну хотіла зберегти в таємниці свій родинний секрет за допомогою брехні. Час минав. Брехала вже сама собі. Будучи у восьмому класі, опинилася в лікарні, де остаточно втратила довіру до людей та своїх приятелів, шукаючи їх тоді, коли вони були їй потрібні. В той час рана на її душі ставала все більшою. В другому класі ліцею поїхала з друзями на духовні реклекції. Там вперше віднайшла себе, відчуваючи особисту опіку Бога над нею, коли через котрогось із аніматорів отримала на карточці фрагмент зі Святого Письма, де Бог запитав Каїна: «Чому ти сумний і чому твоє лице є похмурим?». Бог запитав «її серце». Це був

для неї шок, бо хоч назовні вона була «душею товариства», однак душа благала про допомогу. Тоді цей Хтось став для неї таким реальним, що знав її краще від неї самої. Тоді вона зрозуміла, що причиною її нещастя є гріх, який поневолює глибини душі.

Перебуваючи на реклекціях у затишній гірській місцевості, цілковито присвятила себе Ісусові. Там на сповіді визнала усі свої гріхи, які вчинила протягом життя, а натомість отримала Боже прощення і велику Любов Божу. Звичайно, спочатку був великий ентузіазм. В думках пролітали фрази: я тепер зроблю все для Нього, я буду доброю, я не буду грішити, я долучуся до життя Церкви... Власне — Я. Гордість заповонила нею, і в той же час вона могла стати пліч-о-пліч з фарисеєм і сказати: «поглянь, яка я добра, я не така, як інші...».

Але Бог насправді є милосердним і досить швидко показав, на що людиною спроможна сама.

Її любов не вщухла, покладаючи надію на почуття, у її житті появилася нова любов. Молодий чоловік здобув її серце і вона почала потопати в почуттях, а передовсім — у гріху. Знову почала брехати сама собі, кажучи: «але ж любов не є злою!». Той чоловік не був вільний, і все вказувало на те, що ця любов її нищила. І в подальшому вона брала участь у житті спільноти, куди теж приходила «її любов», але він перший вирішив, щоби розійтися. В собі ж вона затримала лише бунт і непростення. Не могла повірити, що Бог її пробачив і забув про її гріх.

Як розповідає далі героїня, в часі Великого Посту в п'ятницю пізно ввечері вона засиділась перед телевизором, щоб переглянути фільм про нещасливе кохання, який досить схожий на любов, котру нещодавно вона пережила. Хотіла записати цей фільм на відео, але, на жаль, кількома хвилинами пізніше в телевізорі «зірвало» всі програми, а через якийсь час згасло світло в цілій околиці. Наступила темрява...

В тому часі постановила собі щось прочитати, і під руку потрапила Біблія. Безперечно, це була Божа рука, котра глибоко торкнулася її серця через вірші з книги пророка Ісаї, щоб не пригадувати всього того, що сталося попередньо. Доповнивши її віру прощенням гріхів, Бог відродив її до нового життя, сповненого Божою любові.

Відтоді вона усвідомила ті слова: «Я сильна тільки в Господі, а коли відходжу хоча б на крок, знову можу побачити, до чого я сама спроможна. Ісус вчить мене довіри і вірності. Це зовсім нелегко, але я знаю, Кому я повірила, знаю, Кого я полюбила, знаю, Хто є моїм Спасителем, отож іду за Ним».

о. Андрій ТИМОНЧАК.

★ Вітаємо!

Парафіяни церкви Воскресіння Господнього с. Бабухів Рогатинського деканату щиро і сердечно вітають із 45-річчям

о. Святослава ЖАБ'ЮКА.

Всечесний отче, прийми наші щирі вітання в знак великої поваги і любові до Вас. Нехай безмежне джерело Ісусової любові, премудрості і милосердя надихає Вас на подальшу працю в ім'я Господнє. Молитовно просимо, щоб Всемилоливий Господь проливав на Вас любов та обдарував своїми щедрими дарами. Хай Пресвята Богородиця повсякчас опікується Вами та допомагає непохитно йти вслід за Ісусом, а благословення Святого Духа через Ваше служіння щедро переливається на всіх, хто потребує поради й молитви.

Щиро бажаємо Вам ласки з неба, Нехай хоронить Мати Пресвята, Щоб Ви щасливо

в злагоді й любові
Прожили многі і благі літа!

★ Вісті з парафій

Справи церковні і людські

Богородчанська церква св. Івана Богослова в цьому році відзначає ювілей — 85-річчя з часу освячення і відкриття (будована в 1930-1934).

З метою відзначення ювілейної дати виготовлено пам'ятну дошку зі словами: «Церкву збудовано 1934 року архітектором Євгеном Нагірним з родини Квітки Цісик». І родина Квітки, і сама славетна українська співачка з Нью-Йорка були побожними і великими патріотами України.

1 вересня біля єпископської літньої резиденції було відкрито погруддя священнику, поету-класику Антону Могильницькому, роботи Василя Вільшука. Пам'ятник освятив парох о. Іван Мачкодера, який завжди активно долучається до святих справ громади, містечка. За його участі кілька років тому спільно з ОО НСПУ засновано премію А.Могильницького. В приміщенні резиденції Г. Хомишина три

роки тому було відкрито музей історії Церкви. Це другий такий музей у районі (перший — у с. Хмелівка).

А два роки тому в Богородчани повернулася з Польщі чудотворна ікона Богородчанської Богоматері (подарована поляками).

Додамо, що по стіні церкви встановлено кілька меморіальних дощок, зокрема й великомученику владиці, родом із Богородчан, Іванові Лятишевському.

Отож, маємо в комплексі всього переліченого своєрідне сакральне кільце, яке може бути цікавим для туристів та паломників. Додамо сюди ще літературне свято духовної і дитячої книги до свята Миколая та випуск релігійного альманаху «Під зорею Богородиці», а також газету, яку видає молодіжна спільнота при церкві.

А кілька років тому, 29 жовтня, було освячено хрест і відслужена Боже-ственна Літургія, яку очолили о. Іван Мачкодера та о. Михайло Мамот.

Хрест встановлено стараннями старшого брата Миколи Поворозника на кошти перевізників неподалік місця загибелі вояків УПА і присвячений їх пам'яті. Гадаємо, дорога тут стане безпечнішою для руху.

Василь БАБІЙ,
член НСПУ.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА АКАДЕМІЯ ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО

14 грудня 2019 року 11:00

ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

ВИ ДІЗНАСТЕСЬ:

- про переваги навчання в Академії
- про перспективи працевлаштування після закінчення Академії
- про можливості продовження навчання у провідних світових навчальних і наукових центрах

ВИ ПОЗНАЙОМИТЕСЬ ІЗ КЕРІВНИЦТВОМ І ВИКЛАДАЧАМИ АКАДЕМІЇ

ВИ ВІДВІДАЄТЕ:

- навчальні корпуси та аудиторії
- унікальний фонд бібліотеки
- кімнати відпочинку і дозвілля

ВИ ЗМОЖЕТЕ ПОСТАВИТИ ЗАПИТАННЯ, ЯКІ ВАС ЦІКАВЛЯТЬ...

телефони для довідок: 0962984868, 0506731062

місто Івано-Франківськ, вулиця Софрона Мудрого, 22

17 Листопада 14.00

Просвіта ім. Т. Шевченка

«Доброті відкриваємо серця»

Запрошуємо всіх на свято для дітей з особливими потребами та дітей з кризових сімей

В програмі свята:

- виступи сольних виконавців та творчих колективів
- аквагрим
- фотозона
- солодкі подарунки

ВХІД ВІЛЬНИЙ

ГЕМОР ІМАРІ

СЕМІНАР-ТРЕНІНГ ДЛЯ ДРУЖИН СВЯЩЕНИКІВ

Полумтя в сім'ях - як дар Божий

30 листопада

Головні теми:

1. Причини непорозум'я в сім'ях та шляхи їх подолання.
2. Добрі взаємини у подружжі. Роль жінки у замірненні родини.
3. Як поводитись дорослим щоб діти їх слухали.

Спікер: Ірина Вишинська - психолог, арт-терапевт, консультант з короткотермінової психотерапії (BSFT)

Контактна інформація:
м. Івано-Франківськ, вул. Василянок, 64
тел.: 095 63 40 645
097 712 03 81 - Галина

30 грудня 2019 – 4 січня 2020

135€ 300€

Ісус каже: «Йди за мною!»

Прийдімо і почнімо новий рік в молитві з Ісусом і Марією!

Молитовна зустріч нового року в Меджугор'ї - достойна альтернатива олів'є та телевізійним шоу!

В доповнення до молитовної програми день відпочинку в угорському курорті (Ньїредьгаза): термальні купальні, акваріум і зоопарк

Духовний провід о. Михайло Добровольський
0954003135; 0975244260; palomnyk.if.ua

РОЗВИТОК ТА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ІНКЛЮЗІЇ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ:

визносся серцем долає перешкоди

Всеукраїнський науково-практичний семінар

В програмі семінару спікери та практики з різних областей України та Києва, а також духовенства УГКЦ

Запрошуємо відвідати семінар керівників та вчителів НРЦ, психологів, педагогів, асистентів вчителів та представників шкіл з програмою інклюзії, соціальних педагогів, батьків дітей та дорослих з різною мозолією.

Для зручності участі батьків дітей інклюзивної групи, буде організована програма "Коли сміються діти" з цікавими майстер-класами.

Попередня реєстрація є обов'язковою!

Дата: 30 листопада – 1 грудня

📍 Івано-Франківськ, вул. Черновола 7, готель «Станіславів»
👤 Контактна особа: Марія Червак
☎️ (067) 467-42-42 • 📧 maria_chervak@ukr.net